

Likslutning for et andet Forslag, som jeg vil forhandle med Udvalget om mellem 2den og 3die Behandling. Det gaar nemlig ud paa at gjøre Fyret paa det Fyrstib, der ligger udenfor Anholt, stærkere, end det er nu. — Det sidste Forslag, der gaar ud paa Regtelsen af en Maskinpumpe til Bagerdamperen „Løvenørn“, maa jeg beklage, idet det under visse Omstændigheder kunne have Betydning for Skibet at faae en saadan Pumpe. Saar det ikke en saadan, vil det ikke godt kunne pumpe sig læns, naar det kommer paa Grund, idet den nuværende Maskinpumpe ikke kan virke, uden naar Skruen er i Gang. Jeg kan ikke forstaa Forslaget anderledes end, at Udvalget mener, at man skulde have tænkt derpaa, før Skibet var færdigt, thi det er jo et nyt Skib. Men det er jo saare sjældent, at der ikke bagefter maa ønskes en eller anden Forandring med Hensyn til den Slags Arbejder. Det er disse Bemærkninger, jeg har at gjøre til denne Paragraf. Det vil ses, at der i det Hele ikke er store Differentpunkter imellem Udvalget og mig, men jeg vil dog anbefale det ærede Thing at stemme imod Ændringsforslaget under Nr. 122 og navnlig mod Forslaget under Nr. 125.

N. P. Jensen: Den ærede Ordfører for Mindretallet udtalte sig udførlig om det under Nr. 88 stillede Ændringsforslag, der gaar ud paa fra Flertallets Side at negte Pensionsretten til de i Krigsministeriet ansatte Departementschefer, og den ærede Krigsminister sluttede sig i sine Udtalelser til, hvad der blev fremsat af Ordføreren for Mindretallet; men det forekommer mig, at i begge Udtalelserne var der væsentlig taget Hensyn til de 2 Mænd, der for Diebliffet beklæde disse Poster. Denne Side af Sagen ønsker jeg ikke at komme ind paa, men skal paa Forhaand erklære, at, hvis det kun var det rent personlige Spørgsmaal, der forelaa, skulde jeg ubetinget stemme for denne Bevilling. Men det er ikke Tilfældet. Det gjælder derfor om i Almindelighed at undersøge Maaden, hvorpaa Departementscheferne i Krigsministeriet ere stillede i Hensyn til Loven. Det vil da være bekendt, at man ved Hærløven i 1867 ikke gav nogen som helst Bestemmelse i denne Lov om, hvorledes de Officerer skulde være stillede, der bleve ansatte til Tjeneste i Krigsministeriet, og det var, fordi man agtede at ordne dette Forhold ved en særlig Lov. I den paafølgende Session blev der da ogsaa forelagt Thinget et Forslag om Krigsministeriets Ordning, men af forskjellige Grunde, som jeg ikke nærmere skal komme ind paa, vilde Thinget ikke gaa ind paa Forslaget. Der blev da af Krigsministeriet under 31te Mai 1868 erhvervet en allehøjeste Resolution, efter hvilken Krigsministeren bemyndigedes til at omordne Krigsministeriet paa Grundlag af det i Rigsdagen forelagte Lovforslag om Krigsministeriets Ordning

efterhaanden og i Overensstemmelse med de af Rigsdagen vedtagne Bevillinger. I Hensyn til dette er Tid efter anden de Personer bleve ansatte, som dette Lovforslag omfattede, nemlig 1 Direktør, 2 Departementschefer, 4 Kontorchefer og 6 Fuldmægtige, og man har endvidere givet saavel Kontorcheferne som Fuldmægtigene Pensionsret, men indtil nu ikke Departementscheferne og Direktøren. Nu kunde vel denne Del af Lovforslaget, som kun omhandlede det Antal Embedsmænd, som skulde ansættes, og disses Lønning, ordnes paa Finantsloven, men hvad der ikke kunde ordnes der, og hvad som bemærket ikke var ordnet ved Hærløven, var de paagjældende Officerers Stilling til Hæren; thi Lovforslagets § 4 bestemte, at de Officerer, der bleve ansatte i Krigsministeriet, skulde sættes udenfor Nummer, at deres Tjeneste skulde betragtes som Tjeneste i Hæren, og at de skulde fremmes efter Reglerne, i Hærløvens § 124, og denne Ordning kunde kun træffes ved Lovgivningsmagtens Hjælp. Dette er imidlertid albrigfket. Naar man da spørger, om det er rigtigt og ønskeligt, at Departementscheferne ikke have Pension af deres Embede som saadanne, saa vil jeg sige, at, forsaavidt en Departementschef i Krigsministeriet var det og intet Andet, vilde det være i højeste Grad urigtigt, men naar de som Departementschefer tillige skulde staa udenfor Nummer i Hæren med Forfremmelsesret og i en vis Forstand have det ene Ben i Krigsministeriet og det andet Ben i Hæren, saa bliver Sagen en anden, og det er da et Spørgsmaal, om man ikke naturligt burde betragte deres Stilling i Krigsministeriet som Konstitution. Der er saaledes efter min Formening et Enten — eller. Enten maa man træffe den Afgjørelse, at Departementscheferne ere afledigede fra Hæren, eller ogsaa kan man gjøre som hidtil, lade dem blive staaende udenfor Nummer i Hæren og betragte Stillingen i Krigsministeriet som en Konstitution. Det er altsaa dette Spørgsmaal, der skal afgjøres, og idet jeg udtaler dette, maa jeg tilføje, at jeg overhovedet anser det for i høi Grad ønskeligt, at den Bestemmelse, der indeholdtes i det i sin Tid forelagte Lovforslags § 4, bliver ordnet ved Lov, thi jeg tror, at det for Alles Bedkommende og ikke mindst for de Paagjældendes er høist uheldig, at deres Stilling ikke er ordnet paa en saadan Maade; det vil erindres, at ifjøndt Hærløvens § 138 om Officerer udenfor Nummer ikke kan anvendes paa dem, fordi Paragrafen udtrykkelig bestemmer, at Officerer udenfor Nummer ikke kunne fremmes, saa har man jo dog set, at dette kan ske ved, at man har holdt sig til § 4 i det Lovforslag, som ikke er vedtaget af Rigsdagen. Jeg skal tilføje, at, naar jeg endvidere skulde anføre en Grund, hvorfor jeg maa anse en endelig Ordning af dette Spørgsmaal for nødvendig, saa er det, fordi det forekommer mig i allerhøjeste